

DOI 10.37491/UNZ.107.2
УДК 347.78:004.8

Юрій БУРИЛО¹

ПРАВОВА ОХОРОНА ТВОРІВ, ЗГЕНЕРОВАНИХ СИСТЕМАМИ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ

Досліджуються найбільш перспективні моделі правової охорони творів, створених штучним інтелектом (ШІ), з урахуванням особливостей авторського права і технологічного прогресу. Встановлено, що внаслідок антропоцентричного підходу до питання авторства чинне законодавство більшості країн не забезпечує правової охорони творів, згенерованих системами ШІ. Водночас навіть концепція творів, згенерованих комп'ютером, запроваджена в законодавстві деяких держав, не здатна повністю розв'язати складні питання, пов'язані зі створенням творів за участю ШІ, хоча й передбачає надання авторського права тим, хто розробляє та експлуатує системи ШІ. На противагу цьому інша концепція, запропонована щодо творів, створених ШІ, розглядає такі твори як суспільне надбання. Вона може бути корисною для суспільства загалом, але невигідною для осіб, які створюють і використовують системи ШІ. Також проаналізовано нову концепцію «електронних осіб», яка передбачає надання правосуб'єктності автономним системам ШІ. Відзначається, що цей новий підхід є досить гнучким, оскільки дозволяє наділяти саму систему авторським правом і водночас дає можливість її власнику контролювати реалізацію такого права. Однак може

¹ доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник відділу методології євроінтеграції приватного права, Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака Національної академії правових наук України, burylojunior@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0001-8743-7739>.

пройти певний час, перш ніж ця концепція буде остаточно визнана та реалізована на рівні законодавства. Більше того, її реалізація може вимагати досягнення наступного етапу розвитку ШІ — штучного загального інтелекту (AGI — Artificial General Intelligence). Звертається увага на те, що в законодавстві України вже є норми, спрямовані на регулювання суспільних відносин щодо об'єктів, згенерованих системами ШІ. На них поширюється право особливого роду (sui generis). Однак таке право поширюється лише на неоригінальні об'єкти і не включає особистих немайнових прав. У зв'язку з цим, відзначається недостатність такого правового регулювання і необхідність пошуку шляхів його вдосконалення з урахуванням технологічного розвитку ШІ та досвіду правового регулювання відповідних суспільних відносин у провідних країнах світу.

Ключові слова: штучний інтелект (ШІ), інтелектуальна власність, авторське право, твори, створені ШІ, правосуб'єктність, електронна особа.

Постановка проблеми. В останні роки, завдяки розвитку цифрових технологій, застосування ШІ стрімко розширюється. Сьогодні ШІ вже використовується в різних сферах — у системах рекомендацій, фільтрах спаму, розпізнаванні зображень і голосу, віртуальних асистентах тощо [1, с. 4]. У результаті ШІ починає справляти істотний вплив на наше повсякденне життя, економіку та суспільство загалом. Із поступовим проникненням ШІ у всі сфери людської діяльності стає дедалі очевиднішим, що його використання має бути врегульоване законом.

Серед численних правових питань і викликів, пов'язаних із ШІ, одним із найбільш очевидних є питання інтелектуальної власності, оскільки ШІ дедалі частіше використовується з творчою метою. В останні роки з'явилося багато систем ШІ, які пишуть романи, есе та статті, створюють картини (наприклад, «Наступний Рембрандт») та композиторські твори [2; 3]. На противагу поширеній думці, що лише люди здатні до творчості, сучасні системи ШІ демонструють дедалі більший потенціал створювати оригінальні твори.

Творчий потенціал ШІ не може залишатися поза увагою законодавства, оскільки необхідно виробити чіткий і недвозначний правовий підхід до регулювання питань, пов'язаних із творами, створеними системами ШІ, який сприяв би інноваціям у сфері штучного інтелекту та його творчому застосуванню. Отже, у цьому контексті необхідно розглянути всі можливі варіанти правової охорони таких творів у межах авторського права.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У цьому плані слід відзначити юристів і науковців: А. Андерберґ, Р. Д. Брауна, Л. Гезерколь, С. Р. Девіса, М. Іглесіаса, С. Карноускоса, М. Копа, Р. Фрі, С. Шамулію, — які вже досліджували окремі правові аспекти застосування систем ШІ та

різні способи правової охорони творів, створених такими системами, за допомогою авторського права. Хоча з цієї проблематики висунуто багато цікавих ідей, результати наукових досліджень помітно відрізняються.

Тому **метою статті** є визначення найбільш перспективних та практичних моделей правової охорони творів, згенерованих системами ШІ, з урахуванням основних завдань авторського права та сучасного технологічного прогресу.

Виклад основного матеріалу. У міру того, як системи ШІ стають дедалі складнішими, їхня автономність і творча здатність зростають. Насправді вже сьогодні, коли ми лише спостерігаємо початок епохи ШІ (етап ANI — Artificial Narrow Intelligence), інтелектуальні машини, що працюють на основі ШІ, спроможні самостійно створювати оригінальні твори. Іншими словами, творчість, що призводить до появи нових оригінальних результатів, більше не є монополією людини.

Природно постає питання: чи готове наявне авторське право до нової реальності, у якій оригінальні твори створюються не лише людьми, а й розумними машинами? Для багатьох країн відповідь — ні. Зокрема, С. Р. Девіс зазначає, що чинна система є надзвичайно неадекватною для врегулювання зростаючого використання інтуїтивніших систем ШІ у створенні таких творів [4].

Річ у тім, що сучасне авторське право побудовано на ідеї, що творчість — це властивість, притаманна лише людині. Відтак витоки авторського права мають антропогенне походження. Як наслідок, лише людина-автор може мати немайнові права на свої твори, тоді як майнові права також походять від автора — людини, навіть якщо вони згодом передаються іншій фізичній або юридичній особі.

Такий антропоцентричний підхід до авторства чітко відображено в законодавстві України. Зокрема, Закон України «Про авторське право і суміжні права» визначає автора як фізичну особу, яка своєю творчою діяльністю створила твір [5]. Подібний підхід характерний і для більшості інших країн. Як зазначають А. Андерберг, М. Іглесіас та С. Шамулія, авторське законодавство держав-членів ЄС значною мірою базується на людиноцентричних концепціях, що стосуються особи, яка отримує правову охорону (тобто автора); умов надання такої правової охорони (наприклад, оригінальності); обсягу наданих прав (як майнових, так і немайнових).

Ця людиноцентрична орієнтація простежується і в *acquis communautaire*, хоча аналогічна ситуація спостерігається й у законодавстві США. Закон США про авторське право захищає оригінальні твори, створені людиною. Загальні настанови Офісу авторського права США також однозначно визначають: офіс не реєструватиме твори, створені машиною або механічним процесом, який діє випадково чи автоматично без будь-якого творчого внеску або втручання людини-автора [6, с. 14; 7].

Зважаючи на це, можна зробити висновок, що згідно з чинним законодавством більшості країн правова охорона поширюється лише на оригі-

нальні твори, створені людьми. Отже, на сьогодні твори, створені автономними системами ШІ, не можуть бути захищені авторським правом, навіть якщо вони відповідають критерію оригінальності. Таким чином, у сфері регулювання авторського права існує значна прогалина щодо охорони оригінальних творів, створених автономними системами ШІ.

Беручи до уваги мету авторського права, наявна відсутність захисту для творів, створених ШІ, видається неприйнятною. Основне призначення права інтелектуальної власності загалом та авторського права зокрема полягає у стимулюванні творчої діяльності та інновацій шляхом надання правової охорони результатам такої діяльності. Якщо твори, згенеровані системами ШІ, не матимуть правової охорони, це позбавить високотехнологічні компанії стимулів розробляти нові системи ШІ, а користувачів — стимулів застосовувати їх з творчою метою. Як наслідок, відсутність таких стимулів може призвести до зменшення інвестицій у розвиток ШІ і відповідно до зниження рівня творчої активності в науці, літературі, мистецтві та індустрії розваг, що стримуватиме науковий, економічний і культурний прогрес.

На відміну від багатьох країн, де твори, створені ШІ, не мають авторсько-правового захисту, деякі держави, зокрема Велика Британія, Південно-Африканська Республіка, Гонконг, Індія, Ірландія та Нова Зеландія, прийняли законодавчі акти, що передбачають охорону творів, створених комп'ютером. У Великій Британії такі твори визначаються як твори, створені комп'ютером за обставин, коли відсутній людський автор [6, с. 13]. Отже, концепція творів, створених комп'ютером, охоплює результати, створені автономними системами ШІ.

Як зазначає Лаура Гезерколь, чинні положення Закону про авторське право, дизайн і патенти 1988 року (Copyright, Designs and Patents Act 1988) передбачають, що коли твір створено комп'ютером, автором вважається особа, яка здійснила необхідні дії, щоб комп'ютер створив цей твір. Автор користується захистом авторського права протягом 50 років від дати створення [8]. Іншими словами, в ситуації, коли відсутній реальний людський автор твору, створеного ШІ, можливо призначити особу, яка буде вважатися власником авторського права, тобто «автором» у юридичному сенсі. Такий прагматичний підхід дозволяє надавати авторське право особі, яка зробила найбільш значний внесок у створення та функціонування автономної системи ШІ, що згенерувала твір. Здебільшого таким суб'єктом є програміст або користувач системи ШІ.

Водночас концепція творів, створених комп'ютером, має свої недоліки. У зв'язку з постійно зростаючою складністю сучасних систем ШІ, не завжди можна чітко визначити особу, яка здійснила всі необхідні дії для створення твору за допомогою ШІ, адже в процесі розроблення, програмування, навчання та експлуатації таких систем часто беруть участь десятки або сотні людей. У цьому контексті незрозуміло, як концепція твору, створеного комп'ютером, враховує використання різних даних для машинного навчання, що є ключовою складовою будь-якої сучасної системи ШІ. Адже такі дані можуть належати різним особам, які не є ні програмістами, ні користувачами системи. Тому постає питання: чи можуть вони також вважатися співавторами творів, створених ШІ з використанням їхніх даних?

Концепція правової охорони твору, створеного комп'ютером, частково у своєрідній формі реалізована і в Україні. Так, у ст. 33 Закону України «Про авторське право і суміжні права» передбачено право особливого роду (*sui generis*) на неоригінальні об'єкти, згенеровані комп'ютерною програмою [5]. Однак, по-перше, йдеться про правову охорону неоригінальних об'єктів, тоді як твори, згенеровані системами ШІ, можуть характеризуватися оригінальністю. Що робити з оригінальними творами, згенерованими системами ШІ (комп'ютерною програмою), в законі не сказано. По-друге, в цій статті говориться лише про майнові права на неоригінальні об'єкти, тоді як особисті немайнові права на такі об'єкти не виникають.

На відміну від концепції творів, створених комп'ютером, яка спрямована на стимулювання всіх осіб, залучених до створення й використання систем штучного інтелекту, шляхом надання їм авторсько-правового захисту, концепція суспільного надбання (*public domain*) для творів, створених ШІ, має зовсім іншу мету. Вона спрямована не на охорону індивідуальних економічних інтересів, а на забезпечення вільного доступу суспільства до таких творів. Прихильники концепції суспільного надбання для ШІ стверджують, що на сучасному етапі розвитку ШІ не потребує стимулів для творчості, визнання чи винагороди за результати своєї діяльності. Йому просто не потрібні виключні права. Крім того, вони вважають, що надмірне розширення авторських прав може гальмувати інновації, культурне розмаїття, й навіть обмежувати основоположні свободи, а додавання нових рівнів до вже наявної системи прав інтелектуальної власності не є ефективним способом урівноваження соціального впливу технологічного прогресу.

Надихаючись римським правом, Мауріц Коп запропонував ідею *Res Publicae ex Machina* (суспільна власність, створена машиною) для результатів творчої діяльності ШІ, які перевищують поріг автономності. На його думку, запровадження цієї правової концепції є парето-поліпшенням: від неї виграють багато сторін, і ніхто (принаймні жодна юридична особа) не зазнає шкоди [9, с. 306, 339]. На перший погляд, такий підхід ставить інтереси суспільства вище за індивідуальні. Теоретично, що менше обмежень, то краще для людей і компаній у використанні творів, створених ШІ. Однак, з іншого боку, цей підхід може стримувати інвестиції у складні та дорогі проекти з розроблення штучного інтелекту, оскільки інвестори не будуть зацікавлені вкладати кошти в технології, що не приносять прибутку. З практичного погляду, така модель підходить лише для державних або благодійних проєктів, спрямованих на задоволення суспільних потреб.

Авторське право повинно забезпечувати збалансований підхід до захисту інтересів усіх сторін — як творців, так і суспільства. Досягнення такого балансу є складним завданням у випадку з творами, створеними автономними системами ШІ. Безперечно, такі твори повинні визнаватися об'єктами авторського права, але водночас цей захист не має перетворюватися на непереборну перешкоду для тих, хто прагне їх використовувати. Враховуючи це, концепція суспільного надбання для творів, створених ШІ (*Public Property from the Machine*), не може мати універсального застосування, хоча її можна реалізовувати щодо результатів, створених у межах державних або благодійних проєктів.

Водночас залишається головне питання: хто має право заявити авторство на твір, створений ШІ? Концепція суспільного надбання, очевидно, не дає відповіді на це фундаментальне питання.

Правова охорона творів, створених ШІ, заснована на концепціях *суспільного надбання і творів, створених комп'ютером*, має свої корені в наявній антропоцентричній системі авторського права. Тому цілком природно, що недоліки цих концепцій щодо творів, створених ШІ, також зумовлені людиноцентричним підходом, закладеним у чинному законодавстві. Тож виникає запитання: чи існує альтернатива такому підходу?

В останні роки зростання автономності сучасних систем ШІ, поступове скорочення розриву між людським і машинним інтелектом, а також численні правові проблеми, що виникають у процесі використання ШІ, стали підґрунтям для появи цікавих ідей щодо надання автономним системам ШІ власної правосуб'єктності. Більше того, ці пропозиції вже не є суто теоретичними — їх розглядають на рівні Європейського парламенту, де вони набувають форми рекомендацій до Єврокомісії [10].

Хоча зазначені пропозиції та рекомендації здебільшого стосуються питань цивільно-правової відповідальності за шкоду, завдану застосуванням систем ШІ, сама ідея надання ШІ правосуб'єктності (тобто перетворення їх на так званих *«електронних осіб»*) передбачає новий підхід до розв'язання цілої низки правових проблем, зокрема і у сфері авторського права.

Фактично поява нової категорії суб'єктів права — електронних осіб — може стати однією з наймасштабніших змін у правовій доктрині за останні століття. Від моменту появи юридичних осіб існували лише два типи правових суб'єктів — фізичні та юридичні особи. Якщо ідея створення електронних осіб як нових суб'єктів права буде визнана і закріплена в законодавстві, тоді фізичні та юридичні особи розділятимуть правовий простір із електронними особами. У контексті авторсько-правових питань, пов'язаних із ШІ, поява електронних осіб як носіїв правосуб'єктності автономних систем може мати важливе значення, адже відкриває нові можливості для розв'язання проблем авторства та належності авторських прав на твори, створені ШІ.

З теоретичного погляду правосуб'єктність автономних систем ШІ може слугувати юридичною основою для визнання їх авторами та власниками об'єктів інтелектуальної власності. У цьому контексті заслуговують на увагу ідеї Рейчел Фрі. На її думку, *«одним із варіантів є надання самій автономній системі ШІ права володіти нематеріальними активами. Ті, хто вважає, що надання автономному ШІ статусу правосуб'єктності вирішить питання відповідальності, фактично підтримують це рішення. Якщо повністю автономний робот, як-от: Рейчел у фільмі «Блейдраннер», має статус юридичної особи, то, отже, він може бути винахідником і власником патенту. Аналогічно, він міг би бути автором програми, захищеної авторським правом ...»* [11]. Хоча в цьому випадку статус юридичної особи розглядається як передумова володіння нематеріальними активами та набуття авторства; можна припустити, що статус електронної особи також є прийнятним.

Хоча в теорії можливо, щоб автономна система ШІ отримала статус електронної особи з певними правами інтелектуальної власності, зокрема правом на авторство та захист авторських прав, не зрозуміло, чи готове суспільство прийняти цю ідею. Найімовірнішим сценарієм, як зазначає Рафаель Дін Браун, є поступовий процес визнання, подібний до еволюції корпоративної правосуб'єктності: *«Навряд чи уряди та законодавці раптово визнають у якийсь момент право власності ШІ або його правосуб'єктність. Швидше за все, це відбуватиметься поступово й поетапно ... Однак у міру того, як ШІ розвиватиме здатність до комунікації та самостійності, він почне володіти різноманітними цифровими активами»* [12, с. 233]. Іншими словами, визнання правосуб'єктності ШІ залежатиме від рівня його технологічного розвитку, а отже, — і надання прав інтелектуальної власності (включно з авторським правом) також буде визначатися прогресом у розвитку ШІ.

Хоча нині ми перебуваємо на етапі слабого ШІ. Наприклад, із саморегерованими автомобілями, голосовими помічниками, системами рекомендацій і автоматичним перекладом. Наступний рівень, загальний штучний інтелект (*AGI*), може бути не таким уже й далеким [13, с. 94].

Поки на етапі слабого ШІ питання правосуб'єктності систем і надання їм прав інтелектуальної власності залишаються переважно теоретичними, розвиток *AGI* поставить перед людством практичні виклики, пов'язані зі співіснуванням із інтелектуальними машинами, подібними до людей. Можна передбачити, що поява *AGI* перетворить це питання з теоретичного на практичне, оскільки виникне реальна потреба визнати автономні системи ШІ електронними особами, здатними бути авторами й користуватися відповідним правовим захистом.

Водночас необхідно обережно підходити до питання правосуб'єктності ШІ та надання йому прав інтелектуальної власності. В інтересах людства правосуб'єктність таких систем має бути обмеженою на етапі розвитку *AGI*, і тим більше штучного суперінтелекту (*ASI* — *Artificial Super Intelligence*). Що ж до прав інтелектуальної власності систем ШІ, то вони повинні здійснюватися під наглядом людини, щоб не допустити небезпечної концентрації інтелектуальної власності, включно з авторськими правами, в руках машин.

Висновки. Підсумовуючи, слід зазначити, що чинне законодавство багатьох країн світу наразі не готове до належного регулювання відносин щодо творів, створених ШІ. Водночас низка держав ухвалила закони про твори, створені комп'ютером, які дозволяють захищати їх шляхом надання авторського права тим особам, які здійснили необхідні дії для створення твору комп'ютером. Проте не зрозуміло, як цей підхід застосовувати до результатів діяльності складних систем ШІ, що передбачають участь великої кількості фахівців та/або використання даних, які належать різним особам.

Інший підхід, який активно обговорюється в юридичній спільноті, полягає у визнанні творів ШІ суспільним надбанням з відкритим доступом для громадськості. Хоча ця концепція може частково застосовуватися до

результатів, створених за рахунок державного фінансування чи благодійних проєктів, вона не має широкого практичного потенціалу, оскільки не створює стимулів для осіб, які розробляють або використовують системи ШІ.

Також існує гіпотетична можливість надання автономним системам ШІ власної правосуб'єктності, що дозволило б їм виступати носіями авторських прав. У цьому разі автономні системи ШІ як електронні особи зі своєю правосуб'єктністю могли б визнаватися авторами створених ними творів. Такий підхід є доволі гнучким, оскільки дозволяє власникам автономних систем контролювати реалізацію авторських прав, що належать цим системам (електронним особам). Водночас наразі не зрозуміло, чи готове суспільство до впровадження концепції електронної особи (правосуб'єктності ШІ). Найімовірніше, усвідомлення необхідності такої правової інновації прийде з часом у результаті переходу до наступних етапів технологічного розвитку ШІ. Проте визнання автономних систем ШІ електронними особами та власниками авторських прав має відбуватися з певними обмеженнями, які дозволятимуть їхнім власникам здійснювати нагляд за реалізацією відповідних прав.

На сьогодні в законодавстві України частково у формі права особливого роду (*sui generis*) реалізована концепція правової охорони творів, згенерованих комп'ютерною програмою. Щоправда, така охорона поширюється лише на неоригінальні об'єкти й передбачає захист лише майнових прав. Таке регулювання є недостатнім, зважаючи на хоча б на те, що об'єкти, згенеровані системами ШІ, можуть бути оригінальними, а отже, в такому разі не будуть відповідати критеріям, необхідним для їх охорони за допомогою права особливого роду (*sui generis*). Крім того, відкритим залишається питання щодо особистих немайнових прав.

З огляду на зазначене, варто зосередити увагу на вдосконаленні підходів до правової охорони творів, згенерованих системами ШІ, в законодавстві України з урахуванням технологічного розвитку та досвіду правового регулювання у провідних країнах світу.

Список використаних джерел

1. Delipetrev B., Tsinaraki C., Kostic U. Historical Evolution of Artificial Intelligence, EUR 30221 EN, Publications Office of the European Union, Luxembourg, 2020. *JRC Publications Repository*. <https://doi.org/10.2760/801580>.
2. Loutfi A. 12 Artificial intelligence tools to write your novel for you (18.10.2021). *MetaStellar*. URL: <https://t.ly/xwPU0>.
3. Lauder E. Aiva is the first AI to Officially be Recognised as a Composer (10.03.2017). *AI Business*. URL: <https://t.ly/c8sez>.
4. Davies C. R. An evolutionary step in intellectual property rights: artificial intelligence and intellectual property. *Computer Law and Security Review*. 2011. Vol. 27, Iss. 6. P. 601–619. <https://doi.org/10.1016/j.clsr.2011.09.006>.
5. Про авторське право і суміжні права. Закон України від 01.12.2022 р. № 2811–IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2023. № 57. Ст. 166.
6. Iglesias M., Shamuilia S., Anderberg A. European Commission: Joint Research Centre, Intellectual property and artificial intelligence – A literature review, Publications Office of the European Union, 2021. *JRC Publications Repository*. <https://doi.org/10.2760/8600>.

7. The Compendium: Chapter 300. Copyrightable Authorship: What Can Be Registered. URL: <https://t.ly/nFAIR>.
8. Gathercole L. Artificial Intelligence (AI) and IP — a balancing act. *www.briffa.com*. URL: <https://t.ly/rJEr3>.
9. Kop M. AI & Intellectual Property: Towards an Articulated Public Domain. *Texas Intellectual Property Law Journal*. 2020. № 28. P. 297–341. URL: <https://t.ly/j3KGO>.
10. European Parliament resolution of 16 February 2017 with recommendations to the Commission on Civil Law Rules on Robotics. URL: <https://t.ly/0FY96>.
11. Free R. Artificial Intelligence — Question of Ownership (26.06.2018). *CMS*. URL: <https://t.ly/d7BcI>.
12. Brown R. D. Property ownership and the legal personhood of artificial intelligence. *Information & Communications Technology Law*. 2021. № 30 (2). P. 208–234. <https://doi.org/10.1080/13600834.2020.1861714>.
13. Karnouskos S. Symbiosis with artificial intelligence via the prism of law, robots, and society. *Artificial Intelligence Law*. 2022. № 30. P. 93–115. <https://doi.org/10.1007/s10506-021-09289-1>.

Надійшла до редакції 27.09.2025
Прийнята до друку 04.11.2025

Опублікована онлайн 04.11.2025
Опублікована № 5 (107), 2025

Yurii BURYLO

(Academician F. H. Burchak Scientific Research Institute of Private Law and Entrepreneurship)

Legal Protection of Works Generated by Artificial Intelligence Systems

The article examines the most promising models of legal protection for works generated by artificial intelligence (AI), taking into account the specifics of copyright law and the dynamics of technological development. It is established that due to the anthropocentric approach to authorship, the legislation of most countries does not ensure copyright protection for AI-generated works. Even the concept of computer-generated works, introduced in the legislation of some jurisdictions, does not fully resolve the complex issues arising from the creation of works involving AI. However, it grants authorship to those who develop and operate AI systems. In contrast, another concept treats AI-generated works as part of the public domain. While this approach may benefit society as a whole, it proves disadvantageous for those who invest in and utilize AI systems. The article also analyses the emerging concept of “electronic persons,” which proposes attributing legal personality to autonomous AI systems. This approach is considered more flexible, as it allows the AI system itself to hold copyright, while enabling the owner to exercise control over its implementation. However, this model requires further technological progress and legal recognition, potentially linked to the development of Artificial General Intelligence (AGI). Attention is drawn to the fact that Ukrainian legislation already contains norms regulating relations concerning AI-generated objects, granting them a sui generis form of protection. However, such protection applies only to non-original objects and does not include moral rights. Therefore, the article emphasizes the insufficiency of the existing regulatory framework and the need to improve it, taking into account technological developments and international legal trends.

Keywords: artificial intelligence, intellectual property, copyright, AI-generated works, legal personality, electronic person.